

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Salari mínim i solidaritat

Ens cal un mínim comú denominador per redreçar el país

El 12,8% de la població es trobava en risc de pobresa el 2018, segons dades del departament d'Estadística en el seu estudi sobre les condicions de vida.

Les dades oficials ens diuen que un 4,4% estaria en risc de pobresa severa. Les xifres són contundents i alarmants. Ens diuen que les famílies monoparentals amb problemes fan que la meitat dels ciutadans i ciutadanes no arribin a final de mes. Tot plegat porta a constatar el fracàs aclaparador de la política que ha dut a terme DA, amb els governs de Toni Martí, entre el 2011 i el 2019.

En aquesta tribuna he reclamat reiteradament que cal pujar el salari mínim (BonDia, 17 de setembre del 2019) i que cal practicar la solidaritat front a la precarietat social (BonDia 16 de juliol del 2019).

També he insistit que cal solucionar la qüestió dels lloguers (BonDia, 9 de juliol del 2019 i 15 d'octubre del 2019).

L'erosió dels serveis públics, la pèrdua de qualitat de vida, la falta d'horitzó és constant des de fa vuit anys a Andorra.

Ens cal un mínim comú denominador. El país, o el recuperarem entre tots, o l'acabarem d'enfonsar. Aquest dilema sí que no té tercera via. S'ha d'encarar amb decisió i valentia. És a dir, tot el contrari del que està fent el govern liberal-conservador.

La caòtica transformació social, econòmica, immobiliària i cultural que ha viscut Andorra d'ençà l'estiu del 2011 inclou servituds previsibles que les autori-

tats han desatès per incompetència executiva i, també, per vocació ideològica.

La concòrdia i la tolerància, característiques d'Andorra, s'han anat esmicolant i aquests valors, afluents de la llibertat, no s'han volgut ni sabut defensar des de l'eficàcia objectiva en la preservació dels drets i els deures.

Les operacions simultànies de propaganda engegades pel govern per no haver de fer res que propiciï solucions a mitjà i llarg termini han anat així afavorint la progressió de la fractura social.

El 12,8% de la població està en risc de pobresa; el 4,4%, de pobresa extrema

---

Es constata el fracàs dels governs de Toni Martí entre el 2011 i el 2019

Sembla que els responsables de tot plegat pensin que la selva estadística de context és un bon lloc per amagar-se.

Però és prou sabut que no hi ha pitjor cec que el que no hi vol veure, ni pitjor política que la dels que es creuen les seves pròpies mentides.

I mentir és dir que les empreses que actualment estiguin pagant el salari mínim i l'hagin d'augmentar es veuran obligades a tancar perquè els seus costos es

dispararan.

Obliden que si la competència d'aquestes empreses també està pagant salaris molt baixos –és el cas– els costos de tots pujaran, i per tant els serà possible pujar els preus.

Hem de ser seriosos i veure que l'augment del salari mínim té força importància per dos motius.

En primer lloc pel seu impacte sobre la pobresa. El salari mínim no és una mesura contra la pobresa, ja que la major part dels pobres, i sobretot els que ho són més, no treballen. El salari mínim és una mesura eficaç només contra una mena de pobresa: la dels "treballadors pobres", la dels que ho són malgrat treballar a jornada completa. Ara bé, l'existència de treballadors pobres és un atemptat contra la legitimitat de l'ordre polític, perquè un sistema econòmic de mercat que no remunera prou l'esforç és un sistema que no mereix l'adhesió popular.

En segon lloc, un salari mínim elevat és la mesura més eficaç de què disposem per regular la immigració poc qualificada. Si donem l'opció als nostres empresaris, de la construcció o turístics, perquè siguin competitius a base de pagar poc, els immigrants sense qualificació cobriran els llocs de treball, mentre que si aquesta opció no existeix, el mercat retribuirà millor un personal més qualificat.

Sí, així ho veiem nosaltres i potser convindria que tothom comencés a parlar clar en lloc de lamentar-se de l'augment de la pobresa.